

Arrest

nr. 300 070 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Nangarhar, district Hesarak en woonachtig in het dorp Gulokhel. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In België verblijft er een neef moederszijde. U bent de oudste van een gezin. Uw vader werd gedood door de Taliban. Uw moeder, broers en zussen verblijven bij uw oom moederszijde in het dorp Chartoot. Eén broer verliet voor u het land en verblijft in Iran. U verklaart dat uw vader mede-eigenaar was van een winkel. U hielp hem geregeld. Af en toe kwam de lokale politie boodschappen doen. Op 08/06/1399 (30/08/2020) werd uw vader gedood door de Taliban, de winkel geplunderd en in brand gestoken. Er was een grondconflict met H(...), de neef van uw vader, die banden had met de Taliban. Hij kwam naar de winkel van uw vader en nam spullen mee zonder te betalen. Op een avond heeft H(...) een bom aan de winkel gelegd. Uw vader had het opgemerkt en de lokale politie verwittigd. Zij kwamen de volgende ochtend. H(...) kwam naar de winkel, beschuldigde uw vader van verklikking en schoot hem dood. U was op dat moment in de madrassa. Een dorpsgenoot kwam naar u en bracht u naar het huis van uw oom moederszijde. 's Avonds brachten u ooms u naar het huis van uw oom vaderszijde in Jalalabad. In die tijd werd er een dreigbrief gestuurd naar uw huis met de melding dat u zich diende te tonen bij de Taliban om uw onschuld aan te tonen. Uw oom zocht een smokkelaar om u het land te laten verlaten. Uw broer verliet al eerder het land. U reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije, waar op 18/08/21 uw vingerafdrukken werden genomen, verder over de Balkan naar Italië, Frankrijk en België waar u op 26 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara (kopie), een dreigbrief dd. 13/06/1399 van de Taliban (kopie), een verklaring van de ouderlingen inzake het grondconflict(kopie), alsook een petitie/ klacht (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België stelde minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij ging op 28/11/21 over tot een leeftijdsonderzoek. Hieruit bleek dat u ouder was dan 18 jaar met een schatting van 20,8 jaar en standaardafwijking van 1, 7 jaar. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoeft, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Aangaande het ingeroepen grondconflict dat uiteindelijk zou geleid hebben tot de dood van uw vader in de zomer van 2020, moet worden opgemerkt dat u dit niet voldoende concretiseert (CG p.7-8). Bovendien zijn uw verklaringen weinig overtuigend.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het conflict zou gaan over gronden in uw geboortedorp Gulokhel, hoog in de bergen (CG p.8). U verhuisde op zeer jonge leeftijd met uw familie naar Gulokhel (in het centrum van het district), zonder nog terug te keren naar Gulokhel (CG p.8). U verklaart dat uw vader een conflict had met zijn neef H(...) over de grond. De dorpsoudsten zouden de grond aan uw vader hebben toegewezen. U verklaart dat H(...) een "leidinggevende" was bij de Taliban en de grond inpalmde toen de Taliban kwamen. U gevraagd wat u precies bedoelt met deze uitspraak en u erop gewezen dat in het district Hesarak, de Taliban altijd erg sterk stonden, antwoordt u bijzonder vaag. U stelt dat er eerst

geen Taliban waren toen de dorpsoudsten de grond toewezen en er dan Taliban was. U geeft inzake het grondconflict met de neef van uw vader onvoldoende informatie.

Bovendien blijkt dat, gesteld dat er een grondconflict was, dit al van jaren her was. Immers H(...) is van de generatie van uw vader en het conflict gaat wellicht terug tot uw grootvader. Dat H(...) zou wachten tot de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 om de grond in te palmen is weinig aannemelijk. Zo waren de gronden al jaren door uw familie verlaten en weet u zelfs niet of en wat uw vader op de grond verbouwde (CG p. 8).

U legt een brief neer van de ouderlingen inzake het grondconflict (CG p.12-13). In de brief staat dat H(...) aan uw vader een boete zou hebben (moeten) betalen, doch u geeft geen blijk van kennis hierover. U erop gewezen dat het merkwaardig is dat de brief in het Pashtoe is, maar de datum in westerse cijfers, zijnde 20/07/1399 zegt u dat het een oud document is (CG p. 13). De brief dateert echter van ná uw vertrek. Er wordt getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.

Aangaande uw bewering dat H(...) een "leidinggevende" was bij de Taliban, moet worden vastgesteld dat u dit niet aannemelijk maakt (CG p.8). U gevraagd wat u bedoelt met leidinggevende en u om meer info gevraagd, weet u niet goed wat te antwoorden. U verklaart vervolgens dat hij de leiding had over een groep van tien Taliban en verantwoordelijk was voor tien dorpen. U gevraagd over welke dorpen het gaat, zegt u dat de dorpen op een lijn liggen met Gulabkhel, waarvan u er enkele bij naam kan noemen (CG p.8). Meer informatie aangaande de neef van uw vader als Taliban heeft u niet. Gesteld dat dit zo was, in de context van de sterke aanwezigheid van Taliban in Hesarak, had hij meer dan gelegenheid genoeg om het uw vader moeilijk te maken. Echter, het enige probleem, voorafgaande aan het beweerde incident, is dat H(...) goederen zou hebben meegenomen uit de winkel zonder te betalen, wat minimaal is aangezien u verklaart dat H(...) jullie allemaal dood wilde zien (CG p.7).

U maakt niet aannemelijk dat de Taliban, al dan niet door toedoen van de neef van uw vader, een bom zouden plaatsen aan de winkel van uw vader hetzij uit persoonlijke wraak, hetzij louter en alleen omdat de Lokale Politie er af en toe boodschappen kwamen doen (CG p.9 en p.10). U stelt dat de bazar gesloten was en dat uw vader daarom een winkel opende in het dorp. U verklaart dat het lang geleden is. Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in 2016 de bazar gedurende enkele maanden werd gesloten door de Taliban, nadat ze het district overrompelden. Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat indien de Taliban de Lokale politie wil treffen, ze dit zou doen door een bom te plaatsen aan een winkel waar de politie af en toe boodschappen komt doen. Gezien de komst van de politie daar niet voorspelbaar is, is het een zeer indirecte methode zonder garantie op succes. Verder, uw vader zou 's avonds hebben gezien dat de bom werd geplaatst (CG p.10). De volgende ochtend zou de Lokale politie gekomen zijn, de bom hebben meegenomen en wat boodschappen hebben gedaan. U gevraagd hoe ze een bom zomaar kunnen meenemen, verklaart u nu dat ze die eerste hebben laten ontploffen. Uw verklaringen overtuigen niet.

Aangezien er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan het bovenstaande relaas over de verklikking van de bom, maakt u ook niet aannemelijk dat uw vader werd gedood voor zijn winkel noch maakt u aannemelijk dat u door de Taliban zou zijn gezocht omwille van dezelfde motieven. U gevraagd om welke reden de Taliban u zou verdenken, zegt u dat u af en toe met uw vader in de winkel zat er daarom ook werd verdacht (CG p.12). Dit is weinig aannemelijk.

Tot slot, uw verklaringen over de context van uw vertrek overtuigen niet. Zo zou u door een dorpsgenoot vanuit de madrassa naar uw oom moederszijde in Chahartoot zijn gebracht die u dan naar uw oom in Jalalabad bracht (CG p.7). Deze oom zou die avond met een smokkelaar hebben gesproken nadat er bij u thuis een dreigbrief werd afgegeven. Vervolgens zette u in de avond uw reis in (CG p.10). Echter, uw broer zou al eerder Afghanistan hebben verlaten (CG p.5). U gevraagd waar uw broer was op het moment dat u in de madrassa was en uw vader zou zijn neergeschoten, zegt u hierover geen idee te hebben (CG p.12). U gevraagd hoe dit mogelijk is, verklaart u vervolgens dat hij in het dorp was. U dan gevraagd om welke redenen jullie dan niet samen naar uw oom zijn gebracht, en samen het land hebben verlaten, zegt u opnieuw geen idee te hebben. U voegt er later aan toe dat hij vanuit het dorp is vertrokken en dat niemand wist waar hij was. U heeft geen idee met wie hij zou vertrokken zijn. U beweert dat u pas een tijd geleden door uw familie werd gebeld en vernam dat uw broer in Iran was. Uw verklaringen terzake overtuigen niet.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopie van uw taskara is hoogstens een aanwijzing van uw identiteit die niet onomstotelijk vast staat gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek. De dreigbrief en het schrijven van de ouderlingen werd bovenstaand besproken. Tot slot is het zeer bevreemdend dat uw 13-jarig broertje een klacht ad hoc zou laten opstellen (CG p. 13). U hierop gewezen, zegt u nu dat uw oom moederszijde bij hem was. Wat er ook van zij, uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat Afghaanse documenten heel weinig bewijswaarde hebben aangezien tegen betaling, via corruptie en/of op de zwarte markt eender welk documenten kan worden verkregen. Documenten hebben pas waarde als ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de

Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“1. Het CGVS stelt:

(...)

Verzoekers vader had een grondconflict dat reeds lang teruggaat in de tijd. Verzoeker kent er niet alle details van.

Voorts moet worden opgemerkt dat verwerende partij zelf verklaarde dat de taliban aanwezig was in de regio van verzoeker en dat er her en der gevochten werd. Het gebied veranderde voortdurend van eigenaar. Ze waren aanwezig, maar hun macht was niet 100 % gevestigd. Nadat de macht van de taliban volledig was geïmplementeerd in de regio, werd de grond van zijn vader afgenomen.

2. Het CGVS stelt:

(...)

Verzoeker heeft zelf geen kennis over de werking van de taliban, waardoor hij ook niet precies de status van H(...) kent binnen de taliban. Voorts was zoals onder punt 1 reeds uiteengezet de taliban aanwezig, maar er heerste een voortdurende strijd met de overheid. Bijgevolg had H(...) niet de onbeperkte gelegenheid om het verzoekers vader moeilijk te maken.

3.

(...)

De wijze van handelen van de taliban kan niet tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker leiden. Verzoeker heeft de feiten verteld zoals ze hebben plaatsgevonden. Echter, dat de taliban aan de winkel een bom heeft geplaatst is niet abnormaal. Verzoekers vader had een conflict met H(...), die een leidinggevende positie had bij de taliban. Daarenboven deed de lokale politie inkopen bij verzoekers vader. Zelfs indien de politie geen schade had toegebracht aan de politie was dit een waarschuwing naar hen toe en een aanval op verzoekers vader vanwege zijn conflict met H(...).

Verzoeker verleide tijdens het interview dat de politie de bom meenam en het op een veilige plek liet exploderen. Verzoeker heeft aanvankelijk de explosie niet vermeld omdat hij het vanzelfsprekend vond dat ze die ergens op een veilige tot ontploffing hebben gebracht. Dit is de normale werkwijze van de Afghaanse politie.

4. Het CGVS stelt:

(...)

De brief van de taliban vermeldt dat verzoeker zich moet aanmelden en zijn onschuld moet bewijzen. Dit wijst erop dat de taliban hem verdenkt, maar er wordt een kans gegeven om uitleg te geven. Verzoeker hielp zijn vader in de winkel. Het is niet vreemd dat de taliban ook verzoeker verdenkt van verklipping.

5. Het CGVS stelt:

(...)

Verzoeker was niet op de hoogte van het vertrek van zijn broer. Hij zelf werd door zijn oom geholpen. De reden waarom ze gescheiden van elkaar zijn gevluht weet hij tevens niet. Dit weet alleen zijn oom. Verzoeker heeft gedaan wat zijn oom van hem vroeg zonder verdere vragen te stellen, aangezien zijn leven op het spel stond.

Er is geen reden om aan de verklaringen van verzoeker te twijfelen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

"1. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire bescherming. Volgens verwerende partij is er geen risico op schade door willekeurig geweld meer na de machtsovername door de taliban.

Er heerst echter een grote onrust in Afghanistan door interne conflicten van de taliban. Zie artikel HLN d.d. 07.07.2022 "Minstens 27.000 ontheemden na nieuwe gevechten in Afghanistan tussen taliban en afvallige commandant" (<https://www.hln.be/buitenland/minstens-27-000-ontheemden-na-nieuwe-gevechten-in-afghanistan-tussen-taliban-en-afvallige-commandant-abeefa81/>).

Overal heerst er een risico op willekeurig geweld. Zie artikel van Pajhwok Afghan News d.d. 20.07.2022 "2 arrested with sticky bombs in Kapisa" (<https://pajhwok.com/2022/07/20/2-arrested-with-sticky-bombs-in-kapisa/>).

Zie ook artikel van NRC d.d. 17.08.2022 "Zeker 21 doden, 33 gewonden bij bomaanslag op moskee in Kabul" te vinden op <https://www.nrc.nl/nieuws/2022/08/17/vrees-voor-tientallen-doden-na-explosie-in-moskee-in-kaboel-a4139194>:

(..)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf:

(...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. In het rapport EUAA Afghanistan Security Situation van 23.08.2022, te vinden op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_security_situation_20220823.pdf wordt de veiligheidssituatie in Takhar op de volgende manier beschreven:

(...)

2. Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafajit. Staatssecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

Wanneer de preciaire socio-economische situatie wordt veroorzaakt door objectieve factoren (o.a. ontoereikende voorzieningen door gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet met natuurlijke fenomenen zoals droogte of epidemieën) hanteert het EHRM een hoge drempel. Het Europees Hof oordeelt dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending bestaat van artikel 3 EVRM (zie EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk).

Indien preciaire leefomstandigheden ontstaan zijn door het handelen of het nalaten van actoren, dan kan er een schending van artikel 3 EVRM bestaan enkel in het geval wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Dit werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283).

De zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk verdient in casu bijzondere aandacht. Het ging over 2 Somaliërs die het Verenigd Koninkrijk moesten verlaten, er was sprake van een gedwongen repatriëring naar Somalië.

Er heerste een tragische humanitaire en socio-economische situatie in Somalië. Derhalve boog het EHRM zich over een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Op grond van verschillende rapporten besloot het EHRM dat de humanitaire crisis vooral te wijten was aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalisch conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd. (EHRM, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 91).

In het jaar 2013 werd een gelijkaardig dossier voorgelegd aan het EHRM, het ging deze keer over een Afghaanse onderdaan. Hier oordeelde het Hof dat de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan niet rechtstreeks werd veroorzaakt door een actor. Voorts deed de Afghaanse overheid verschillende inspanningen om de omstandigheden te verbeteren.

Daarnaast hadden de humanitaire hulporganisaties toegang tot de gebieden in nood (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 91). Bijgevolg werd er beslist dat er geen schending van artikel 3 EVRM was.

Het Hof stelde in het zelfde arrest dat de toen heersende situatie in Afghanistan niet vergelijkbaar was met de situatie in Somalië.

Volgens het EHRM:

- had Afghanistan een functionerende centrale regering met een functionerende infrastructuur in tegenstelling tot Somalië;
- had de centrale Afghaanse regering de controle over het land, terwijl in Somalië het grootste deel van Zuid- en Centraal Somalië in controle stond van islamitische opstandelingen;
- was er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid van internationale hulporganisaties, terwijl in Somalië de toegang voor deze organisaties werd geweigerd.

Heden ten dage zijn bovenstaande punten gewijzigd, de centrale regering is omvergeworpen en de taliban heeft de macht in Afghanistan.

3. Verschillende bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan de regeren. Zie hiervoor o.a. G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afghaanse kinderen en dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021, te vinden op : <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/28/gezondheidszorg-in-afghanistan-staat-op-instorten/>

(...)

Zie ook het EUAA rapport van januari 2023 "Country Guidance: Afghanistan" te vinden op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-03/2023>

Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf over de socio-economische toestand in Afghanistan:

(...)

Zie daarnaast het artikel van VRT Nieuws dd. 18.04.2023 "Economische toestand van Afghanistan zal verergeren door beperkingen vrouwenrechten, zeggen Verenigde Naties" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/04/18/vn-afghanistan-armoede-vrouwen/>:

(...)

Zie ook de reportage van de Volkskrant dd. 02.06.2023 "Allah alleen weet wat er van ons moet worden. Humanitaire catastrofe Afghanistan van eigen makelij te vinden op <https://www.volkskrant.nl/kijkverder/v/2023/allah-alleen-weet-wat-er-van-ons-moet-worden-humanitaire-catastrofe-afghanistan-van-eigen-makelij~v745737/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>:

(...)

Uit bovenstaande rapportering is reeds duidelijk dat er een ernstige humanitaire crisis aan de gang is in Afghanistan.

De huidige taliban regering bestaat tevens uit strijders die in principe van hetzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië. (EASO, COI Query on Afghanistan: Governance and state administration under the Taliban', 15 november 2021, p. 6.) Hierdoor is de huidige situatie gelijkaardig als die van het arrest Sufi & Elmi t. Verenigd Koninkrijk.

Bovendien is de hoeveelheid humanitaire hulporganisaties drastisch gedaald en hebben ze te maken met grote tekorten door een gebrek aan financiering (UNHCR, 'UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.unhcr.org/news/press/2022/3/6232e0e84/un-high-commissioner-refugees-appeals-global-engagement-address-afghanistans.html>).

Daarnaast heeft taliban recent een regel uitgevaardigd waarbij geen vrouwen meer mogen werken bij hulporganisaties. Door deze regel stoppen verschillende ngo's met hun werkzaamheden in Afghanistan (zie artikel Nieuwsblad dd. 26.12.2022 "Vijfde ngo stopt activiteiten in Afghanistan na verbod voor vrouwen om te werken" te vinden op https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20221226_95448716). Zie ook het artikel van De Morgen dd. 28.12.2022 "Nu miljoenen Afghanen zonder inkomen en voedsel komen te zitten, dringt de vraag zich op: wat bezielt de taliban?" te vinden op <https://www.demorgen.be/nieuws/nu-miljoenen-afghanen-zonder-inkomen-en-voedsel-komen-te-zitten-dringt-de-vraag-zich-op-wat-bezielt-de-taliban~bc3609dd/>.

Afghanistan heeft tevens voortdurend te kampen met periodes van voedseltekorten en droogte (Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid not Enough', 17 maart 2022, te vinden op <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>)

Ook natuurrampen komen frequent voor in Afghanistan.

Zie bv de zware overstroming die de landbouw verwoest heeft. (Zie artikel van Reliefweb d.d. 03.08.2022 "Unprecedented flash floods batter rural Afghanistan" (<https://reliefweb.int/report/afghanistan/unprecedented-flash-floods-batter-rural-afghanistan>):

(...)

Deze natuurrampen brengen bovenop de ernstige humanitaire situatie in Afghanistan nog meer ellende mee.

4. Op basis van bovenvermelde, artikelen, rapporten en jurisprudentie kan niets anders opgemaakt worden dan dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan welbewuste handelingen van minstens een actor: de taliban. Ondanks dat de humanitaire en socio-economische gevolgen van de machtsovername en het radicale discours van de taliban onmiddellijk voelbaar waren, verandert de taliban weten en willens niet van beleid. De taliban wordt zelfs extremer met de tijd zoals blijkt uit het werkverbod voor vrouwen bij ngo's en een universiteitsverbod voor vrouwen (zie artikel VRT NWS dd. 20.12.2022 "Taliban in Afghanistan verbieden vrouwen nu ook toegang tot universiteit" te vinden op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/12/20/taliban-in-afghanistan-verbieden-vrouwen-nu-ook-toegang-tot-univ/>

Gezien de situatie in Afghanistan is het voor verzoeker onmogelijk om voor zijn inkomen te zorgen. Omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen zal verzoeker immers gestigmatiseerd worden en derhalve moeilijk aan werk geraken. Zie ook EUAA, Country Guidance Afghanistan 2023, 24.01.2023 p.78-79, te vinden op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>:

(...)

Verzoeker heeft minstens het recht op subsidiaire bescherming."

2.1.3. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze problemen zouden ontstaan zijn als gevolg van een conflict tussen verzoekers vader en diens neef H., een leidinggevende bij de taliban, over gronden die door de dorpsoudsten zouden zijn toegewezen aan verzoekers vader, maar door H. zouden zijn geclaimd. H. zou op een avond een bom hebben gelegd aan de winkel van verzoekers vader, die dit zou hebben opgemerkt en de lokale politie zou hebben verwittigd. Nadat de politie de bom de volgende ochtend had verwijderd, zou H. naar de winkel gekomen zijn en verzoekers vader op beschuldiging van spionage hebben doodgeschoten. Verzoeker zou op dat moment in de madrassa zijn geweest en door een dorpsgenoot naar het huis van zijn ooms langs moederszijde zijn gebracht. Diezelfde avond zouden zijn ooms hem naar het huis van een oom langs vaderszijde in Jalalabad hebben gebracht. Toen verzoeker daar verbleef zouden de taliban een dreigbrief hebben afgegeven aan zijn broer Z. waarin geschreven stond dat verzoeker zich diende te melden bij de taliban om zijn onschuld aan te tonen. Nadat zijn oom hiervan op de hoogte was gebracht, zou hij een smokkelaar hebben gezocht met wie hij verzoeker zou hebben meegestuurd om het land te verlaten. Verzoekers broer A. zou het land al eerder verlaten hebben en zich op heden in Iran bevinden. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker zijn vluchtmotieven en vrees niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker doorheen zijn gehoren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de kernelementen van zijn relaas.

Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet aan dat H., de neef van zijn vader, degene was die de bom plaatste voor de winkel van zijn vader en dat het ook H. was die zijn vader ervan beschuldigde de overheid hierover te hebben ingelicht en hem doodschoot, zoals verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaarde. Verzoeker linkte deze feiten tijdens zijn interview bij de DVZ slechts in het algemeen aan de taliban en verklaarde dat hij daarnaast een probleem had met ene H. G. Y., een leider van de taliban, die de eigendommen van zijn vader afnam en "*ons allemaal (wilde) afmaken zodat hij de gronden kan hebben*" (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). De vaststelling dat verzoeker de directe betrokkenheid van H. bij de dood van zijn vader en de beschuldigingen van spionage aan diens adres geheel onvermeld liet bij de DVZ en er het grondconflict met H. als een afzonderlijk probleem voorstelde, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Tevens verklaarde verzoeker bij de DVZ dat de bom die de taliban nabij de winkel van zijn vader zouden hebben geplaatst door de politie werd ontmanteld, terwijl deze bom volgens zijn verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS door de politie werd meegenomen en op een braakliggend stuk grond tot ontploffing werd gebracht. Vervolgens werden hij en zijn vader volgens zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ ervan beschuldigd informatie over de bom te hebben doorgegeven aan de politie maar zouden ze dat niet hebben gedaan. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS dat zijn vader wel degelijk de politie belde nadat hij de bom ontdekte (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 10).

Ook over de chronologie van de feiten heeft verzoeker geen eensluidende verklaringen afgelegd. Zo verklaarde hij bij de DVZ dat hij twee dagen na ontvangst van de dreigbrief besloot om het land te verlaten,

terwijl uit zijn verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt dat hij zich bij zijn oom langs vaderszijde in Jalalabad bevond toen hij de dreigbrief ontving en dat hij nog dezelfde avond vertrokken is uit Afghanistan. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS situeerde verzoeker zijn vertrek nu eens op de vijftiende en dan weer op de dertiende van de zesde maand van het Afghaanse jaar 1399 (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 7, 12).

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat verzoeker weinig concrete verklaringen heeft afgelegd over het grondconflict dat uiteindelijk zou hebben geleid tot de dood van zijn vader. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe:

"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het conflict zou gaan over gronden in uw geboortedorp Gulakhel, hoog in de bergen (CG p.8). U verhuisde op zeer jonge leeftijd met uw familie naar Gulokhel (in het centrum van het district), zonder nog terug te keren naar Gulakhel (CG p.8). U verklaart dat uw vader een conflict had met zijn neef H(...) over de grond. De dorpsoudsten zouden de grond aan uw vader hebben toegewezen. U verklaart dat H(...) een "leidinggevende" was bij de Taliban en de grond inpalmde toen de Taliban kwamen. U gevraagd wat u precies bedoelt met deze uitspraak en u erop gewezen dat in het district Hesarak, de Taliban altijd erg sterk stonden, antwoordt u bijzonder vaag. U stelt dat er eerst geen Taliban waren toen de dorpsoudsten de grond toewezen en er dan Taliban was. U geeft inzake het grondconflict met de neef van uw vader onvoldoende informatie."

Verzoeker biedt geen verschoning of verklaring voor zijn uiterst vage kennis aangaande het grondconflict waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat dit reeds lang teruggaat in de tijd en hij er niet alle details van kent. Het grondconflict ligt blijkens zijn verklaringen ten grondslag aan de problemen met H. en de taliban die ertoe zouden hebben geleid dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Aldus mag van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hierover terdege zou informeren bij zijn familie in Afghanistan. Verzoeker beperkt zich voor het overige slechts tot het herhalen van zijn verklaringen waar hij stelt dat de grond van zijn vader werd afgenomen nadat de macht van de taliban in de regio volledig was geïmplementeerd, zonder enige concrete tijdsaanwijzing te geven.

De commissaris-generaal wijst verder in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Aangaande uw bewering dat H(...) een "leidinggevende" was bij de Taliban, moet worden vastgesteld dat u dit niet aannemelijk maakt (CG p.8). U gevraagd wat u bedoelt met leidinggevende en u om meer info gevraagd, weet u niet goed wat te antwoorden. U verklaart vervolgens dat hij de leiding had over een groep van tien Taliban en verantwoordelijk was voor tien dorpen. U gevraagd over welke dorpen het gaat, zegt u dat de dorpen op een lijn liggen met Gulabkhel, waarvan u er enkele bij naam kan noemen (CG p.8). Meer informatie aangaande de neef van uw vader als Taliban heeft u niet. Gesteld dat dit zo was, in de context van de sterke aanwezigheid van Taliban in Hesarak, had hij meer dan gelegenheid genoeg om het uw vader moeilijk te maken. Echter, het enige probleem, voorafgaande aan het beweerde incident, is dat H(...) goederen zou hebben meegenomen uit de winkel zonder te betalen, wat minimaal is aangezien u verklaart dat H(...) jullie allemaal dood wilde zien (CG p.7)."

Het argument dat verzoeker zelf geen kennis heeft over de werking van de taliban, "waardoor hij ook niet precies de status van H(...) kent binnen de taliban" is niet dienstig gelet op de centrale rol die H. vervult in zijn vluchtrelaas, waardoor van hem een uitgebreidere kennis mag worden verwacht over deze figuur. Dat er een voortdurende strijd zou zijn geweest tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid in verzoekers district, zoals hij verder poneert, neemt niet weg dat de taliban op gegeven moment hun macht aldaar volledig zouden hebben gevestigd, wat H. overigens de gelegenheid zou hebben gegeven om de grond van zijn vader in te palmen, zodat kan worden verwacht dat H. het zijn vader ook op andere manieren moeilijk zou hebben kunnen maken, doch dit blijkt niet uit verzoekers verklaringen. Deze missen aldus de nodige overtuigingskracht.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing tevens op goede gronden als volgt:

"U maakt niet aannemelijk dat de Taliban, al dan niet door toedoen van de neef van uw vader, een bom zouden plaatsen aan de winkel van uw vader hetzij uit persoonlijke wraak, hetzij louter en alleen omdat de Lokale Politie er af en toe boodschappen kwamen doen (CG p.9 en p. 10). U stelt dat de bazar gesloten was en dat uw vader daarom een winkel opende in het dorp. U verklaart dat het lang geleden is. Uit informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in 2016 de bazar gedurende enkele maanden werd gesloten door de Taliban, nadat ze het district overrompelden. Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat indien de Taliban de Lokale politie wil treffen, ze dit zou doen door een bom te plaatsen aan een winkel waar de politie af en toe boodschappen komt doen. Gezien de komst van de politie daar niet voorspelbaar is, is het een zeer indirecte methode zonder garantie op succes. Verder, uw vader zou 's avonds hebben gezien dat de bom werd geplaatst (CG p.10). De volgende ochtend zou de Lokale politie

gekomen zijn, de bom hebben meegenomen en wat boodschappen hebben gedaan. U gevraagd hoe ze een bom zomaar kunnen meenemen, verklaart u nu dat ze die eerste hebben laten ontploffen. Uw verklaringen overtuigen niet."

Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen dat de taliban een bom bij de winkel van zijn vader hebben geplaatst en te suggereren dat zelfs indien de bom geen schade zou hebben toegebracht aan de politie, dit een waarschuwing was naar hen toe én een aanval op zijn vader vanwege diens conflict met H., weerlegt verzoeker geenszins dat deze methode bezwaarlijk doeltreffend kan worden genoemd. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij stelt dat hij aanvankelijk niet vermeldde dat de politie de bom op een veilige plaats tot ontploffing bracht omdat hij dit vanzelfsprekend vond en dit de normale werkwijze van de Afghaanse politie zou zijn. Verzoeker verklaarde immers tot tweemaal toe dat de bom door de politie werd meegenomen en vermeldde pas na confrontatie met het gebrek aan logica dat de bom meegenomen werd naar een leeg stuk grond en daar tot ontploffing werd gebracht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 10). Zoals hoger reeds aangestipt, beweerde verzoeker bovendien bij de DVZ nog dat de politie de bom kwam ontmantelen.

Tot slot kunnen ook verzoekers verklaringen over de context van zijn vertrek niet overtuigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Zo zou u door een dorpsgenoot vanuit de madrassa naar uw oom moederzijde in Chahartoot zijn gebracht die u dan naar uw oom in Jalalabad bracht (CG p.7). Deze oom zou die avond met een smokkelaar hebben gesproken nadat er bij u thuis een dreigbrief werd afgegeven. Vervolgens zette u in de avond uw reis in (CG p.10). Echter, uw broer zou al eerder Afghanistan hebben verlaten (CG p.5). U gevraagd waar uw broer was op het moment dat u in de madrassa was en uw vader zou zijn neergeschoten, zegt u hierover geen idee te hebben (CG p.12). U gevraagd hoe dit mogelijk is, verklaart u vervolgens dat hij in het dorp was. U dan gevraagd om welke redenen jullie dan niet samen naar uw oom zijn gebracht, en samen het land hebben verlaten, zegt u opnieuw geen idee te hebben. U voegt er later aan toe dat hij vanuit het dorp is vertrokken en dat niemand wist waar hij was. U heeft geen idee met wie hij zou vertrokken zijn. U beweert dat u pas een tijd geleden door uw familie werd gebeld en vernam dat uw broer in Iran was. Uw verklaringen terzake overtuigen niet."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift slechts zijn verklaringen dat hij niet op de hoogte was van het eerdere vertrek van zijn broer en dat hij niet weet waarom ze gescheiden van elkaar zijn gevlucht. Volgens hem weet alleen zijn oom dit en heeft hij gedaan wat zijn oom van hem vroeg zonder verdere vragen te stellen, aangezien zijn leven op het spel stond. Dit neemt evenwel niet weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich bij zijn oom in Jalalabad, die hem documenten zou hebben opgestuurd, of bij zijn moeder, die hem zou hebben opgebeld om te melden dat zijn broer zich in Iran bevond, zou hebben geïnformeerd over de plaats waar zijn broer zich op het ogenblik van de moord op zijn vader bevond en over de reden waarom en de omstandigheden waarin zijn broer eerder dan hem het land zou hebben verlaten, *quod non* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in een ander daglicht stellen (AD, stuk 5, 'Documenten'). Verzoeker legt slechts fotokopieën en geen originele documenten neer. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit objectieve informatie die werd opgenomen in het administratief dossier dat in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, waardoor de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De door verzoeker voorgelegde documenten, die moeten worden meegenomen in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, kunnen derhalve niet dienen als bewijs van de door hem voorgehouden feiten en vrees, in acht genomen de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen hierover.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat hij in Afghanistan als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw *het Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken.

(EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ

5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Mede in acht genomen dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf geen vrees omwille van zijn profiel van terugkeerder uit het Westen heeft aangehaald, blijken er *in casu* geen concrete elementen of aanwijzingen te zijn op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa volstaat niet. Verzoekers betoog mist de nodige persoonlijke invulling. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om “*het spel*” mee te spelen. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.2.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en passage uit "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geïdoleerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre verzoeker in het tweede middel verder aanvoert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofd van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elm*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elm*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië,

maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zal worden en derhalve moeilijk aan werk zal geraken, herhaalt de Raad dat verzoekers relaas, noch zijn bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden, omwille van de bovenvermelde redenen, niet geloofwaardig zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, zijnde Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker laat verder na om concreet toe te lichten dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde zouden verhogen.

2.2.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT